06/09/2019

Στη μνήμη του μακαριστού Ιεράρχου κυρού Νικολάου

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Φθιώτιδος

κ. Ανδρέου Ιωακείμ, Δ/ντου της Σχολής Β.Μ. της Ι.Μ. Φθιώτιδος

Μικρόν καί οὐ θεωρεῖτέ με, καί πάλιν μικρόν καί ὄψεσθέ με, ὅτι ἐγώ ὑπάγω πρός τόν πατέρα... Ἰδοὺ ἔρχεται ὥρα, καὶ νῦν ἐλήλυθεν, ἵνα σκορπισθῆτε ἕκαστος εἰς τὰ ἴδια καὶ ἐμὲ μόνον ἀφῆτε· καὶ οὐκ εἰμὶ μόνος, ὅτι ὁ πατὴρ μετ’ ἐμοῦ ἐστι...

Σχεδόν σαράντα ημέρες έχουν περάσει από τότε που ο αείμνηστος μητροπολίτης Φθιώτιδος κυρός Νικόλαος ο Τήνιος, «μεταβέβηκεν ἐκ τοῦ θανάτου εἰς τὴν ζωήν», αφήνοντας ένα μεγάλο κενό για την τοπική Εκκλησία και την Ορθοδοξία γενικότερα.

Όλες αυτές τις ημέρες «ἀπηνήναντο παρακληθῆναι αἱ ψυχαί ἡμῶν».

Μπροστά σ’ αυτό το γεγονός «τῆς εἰς οὐρανούς ἁρπαγῆς τῆς ψυχῆς αὐτοῦ» στεκόμαστε με δέος, λύπη και απορία και αναρωτιόμαστε «πῶς καί διατί τό περί αὐτόν καί τό περί ἡμᾶς τοῦτο γέγονεν μυστήριον».

Στα ανθρώπινα αυτά ερωτήματα αντηχούν ως απάντηση οι λόγοι του Κυρίου Ιησού Χριστού «ὁ πιστεύων εἰς ἐμέ, κἄν ἀποθάνῃ ζήσεται καί πᾶς ὁ ζῶν καί πιστεύων εἰς ἐμέ, οὐ μη ἀποθάνῃ εἰς τόν αἰῶνα…».

Μελετώντας τον θάνατο και προσδοκώντας την Ανάσταση, αναπολούμε στιγμές κατά τις οποίες συνοδοιπορήσαμε. Απ’ εκείνες που μπαίνουν στην καρδιά και αποτυπώνονται με ανεξίτηλο μελάνι, σημαδεύοντας «ἐς ἀεὶ» τις νεανικές αναμνήσεις και τα προσωπικά βιώματα.

Αδυνατεί να λησμονήσει κανείς τον ασάλευτο και ιεροπρεπή ιεράρχη να χοροστατεί στις ακολουθίες του Μητροπολιτικού Ναού, μελωδικός, βιβλικός, ακριβής στην τήρηση της τάξης. Να έχει μέσα του μια παιδική χαρά, κάθε φορά που άκουγε το τρισάγιο του «Καλογήρου». Να απαγγέλει υποδειγματικά το Ευαγγέλιο της Αναστάσεως. Να προΐσταται στο δοξαστικό των αποστίχων του εσπερινού της Αποκαθήλωσης «Σέ τόν ἀναβαλλόμενον τό φῶς...». Να διηγείται τα θαύματα της Παναγίας και να δακρύζει σαν μικρό παιδί.

Όταν η τοπική εκκλησία προ εικοσαετίας περίπου «ἐζήτει Κυρηναῖον», εκείνος αποκρίθηκε όπως η Παναγία: «ἰδού ὁ δοῦλος Κυρίου...» και τα επισκοπικά και θεοτίμητα έργα του, ήδη έχουν καταγραφεί στις σελίδες της αιώνιας ζωής.

Στην ψυχή του υπήρχε ανυπέρβλητος πλούτος. Πάντα συγχωρούσε, μακροθυμούσε, ευεργετούσε, αγαπούσε και στήριζε. Νηφάλιος και «πανταχοῦ παρὼν» μας δίδασκε με λόγους παρηγορητικούς και μεστούς καρπών αγαθών, οι οποίοι απέπνεαν σπουδαία παρακαταθήκη. Οικογένειες κοσμικές, μόνο από τα κηρύγματά του, έγιναν ευσυνείδητοι άνθρωποι της Εκκλησίας με μυστηριακή ζωή.

Τόλμησε από την αρχή της αρχιερατικής του πορείας την ίδρυση της Σχολής Βυζαντινής Μουσικής. Δεν είναι πάντοτε αυτονόητο ή εύκολο για έναν πνευματικό ηγέτη να τολμά, να υπερβαίνει τα εμπόδια και τις ψυχώσεις των περιστάσεων. Μας έκανε κοινωνούς των οραμάτων και των ελπίδων του και με την εμπιστοσύνη, την οποία μας έδειχνε, μας δίδασκε να δοξάζουμε «ἐν ἑνὶ στόματι καὶ μιᾷ καρδίᾳ» την τρισήλιο Θεότητα.

Η αγάπη και το ενδιαφέρον του για την λειτουργική ζωή και την βυζαντινή μουσική, είχε ως αποτέλεσμα την τέλεση ανεπανάληπτων Λειτουργιών, «πειθόμενος τοῖς ῥήμασι» των αγίων πατέρων. Σε μια Χριστουγεννιάτικη Θεία Λειτουργία απήγγειλε το «Κύριε Κύριε ἐπίβλεψον ἐξ οὐρανοῦ καὶ ἴδε» σε πρώτο ήχο, ακολουθώντας τον ήχο του «βήματος» και έχοντας στο πρόσωπό του την ικανοποίηση και την χαρά της Θείας Λατρείας. Στο τέλος της Θείας Λειτουργίας, όταν πλησιάσαμε για ευχή, μας είπε: «Μακάρι να μην τελείωνε σήμερα αυτό το πανηγύρι. Πολλές φορές δεν ήξερα αν βρισκόμουν στη γη ή στον ουρανό...».

Η χρυσότευκτος σάλπιγξ σίγασε. Θλιβόμαστε αλλά δεν στενοχωρούμαστε. Καυχόμαστε διότι γνωρίσαμε ένα μυστολέκτη και μογοστόκο Δεσπότη, ο οποίος με πολλή σύνεση και αγάπη, συγκατέβαινε σε κάθε αναζήτηση, προβληματισμό και επιθυμία μας φροντίζοντας για την απρόσκοπτη λειτουργία της Σχολής Βυζαντινής Μουσικής. Αισθανόμαστε ευγνώμονες, διότι επέτρεψε ο Θεός και ζήσαμε από κοντά την αγιότητα, την στοργή και την παιδαγωγία του μητροπολίτου Φθιώτιδος κυρού Νικολάου του Α΄.

Σήμερα στο σεπτό μνήμα του, δίπλα στην καλοκάγαθη μητέρα του, μέσα στην όμορφη ηρεμία της φύσης και στην δροσιά της Ιεράς Μονής Δαμάστας, η ιλαρή φλόγα του κανδηλίου στο σεπτό μνήμα του, θα υπενθυμίζει «εἰς αἰῶνας αἰώνων» στους ευλαβείς προσκυνητές, ότι εδώ αναπαύεται το χοϊκό σώμα ενός αφιερωμένου επισκόπου, ενός μοναδικού πνευματικού πατρός και ενός ανυποκρίτου, ανεπανάληπτου και αληθινού ανθρώπου του Θεού.

Του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Φθιώτιδος κυρού Νικολάου «εἴη ἡ μνήμη αἰωνία». Αμήν.